

farností:

DOBROČKOVICE, MILONICE A NEMOTICE

ÚVODNÍ SLOVO

„Nebýt falešným prorokem“

Bratři a sestry, zdravím vás opět na tomto místě farního zpravodaje. Završujeme rok, ve kterém nás provázelo nejedno stoleté výročí. Prožíváme nyní advent, který znamená příchod Pána.

Na jedné přednášce mě zaujalo citování myšlenek nedávno zemřelého italského kardinála Giacomma Biffi s názvem: „O proroctvích zkázy a jiných křesťany cenzurovaných Ježíšových slovech.“

Je jistě dobré, pokud usilujeme o harmonické vztahy. Být prospěšný, pomoci tam, kde je potřeba, nestarat se o věci, do kterých mi nic není, umět spory uklidňovat než rozdmyčávat, nekritizovat všude a vše. Plody takového postoje nenechají na sebe dlouho čekat, a přinesou respekt a uznání.

Ale můžeme vždy být bezúhonní v názorech lidí? Můžeme se vždy vyhnout tomu, co je bolavým místem, o čem raději nemluvit? Myslím, že se tomu také někdy nevyhneme. Vždyť i Pán Ježíš řekl sám o sobě, že přinesl na zemi rozdělení. Člověk si potom může stýskat, že vnáší do vztahů nepokoj. My ale čekáme na konečný příchod Krista, a ten je důležitější, než momentální nepohodlí.

Dějiny mají svůj začátek, ale i konec. Jednoho dne se možnost rozpoznat a zvolit mezi dobrem a zlem jakýmsi způsobem tajemně vyčerpá, což bude právě onen den Páně. Z hlediska křesťanské víry by bylo nezodpovědné odsunout takové úvahy stranou, že jsou to proroctví zkázy. Naproti tomu zprávy o nadcházejícím výhradně pozemském klidu a pohodě jsou v Bibli vždycky šířeny proroky falešnými. Je proto dobré naslouchat také těm, kteří mají se tam i nějaký ten důvod varovat své bližní před možnými zkouškami a považují za vhodné také naslouchat pobídkám k bdělosti a opatrnosti.

Kardinál Biffi toto uvádí na úrovni mezináboženského dialogu, ale je to možné uvažovat i v prostředí našeho běžného života: „u nás v obci.“ Platí pravidlo, že je prospěšnější hledat to, co nás spojuje, než to, co nás rozděluje. Ale platí to spíš pro věci běžného soužití, jako jsou vztahy dobrého sousedství či komunální správy. Avšak

bylo by špatně, kdybychom se takovým principem řídili v diskuzích s nevěřícími, kdybychom tomu podřídili otázku: „kdo je pánem mého života, nebo kam mají směřovat kroky v mém jednání?“ Přizpůsobením můžeme na čas vyhovět svému okolí, abychom neobětovali bezchybné vztahy. Nakonec by se ale na základě takového způsobu jednání první a nejslavnější obětí takového dialogu mohl stát sám Kristus. Přeji vám dobré prožití svátků a přiblížení se věcem Páně.

otec Martin

Z farnosti Dobročkovice

Vzpomínka na jednoho z kněží působících ve farnosti

V dubnu roku 1956 byl k nám do Dobročkovic ustanoven nový duchovní správce P. Inocenc Haňka. Bylo deštivé počasí, asfaltová silnice ještě nebyla. Stěhovací vůz přijel pod kopec, dál nevyjel. Tam se muselo všechno přeložit na vůz a koňmi odvézt na faru. I když už měl 70 roků, snažil se farnost duchovně povznést. Svatby, křty, pohřby - práce měl dost. Učil náboženství v místní škole, připravoval děti k prvnímu svatému přijímání. Jednou za měsíc v neděli odpoledne před požehnáním bylo tak zvané „křesťanské cvičení“, kdy děti veřejně zkoušel z náboženských vědomostí. V neděli v 8 hodin ráno byla mše sv., odpoledne ve 14 hodin svátostné požehnání. Říkal: „celá neděle patří Pánu Bohu.“ Také odpoledne bylo dost lidí v kostele. Rád zpíval, měl jasný a silný hlas, požehnání bývalo obohaceno zpívanými mariánskými nešporami. Měl svůj přísný režim. Vstával v pět hodin ráno a o půl sedmé bývala mše sv. Protože měl hospodyni, snídani měl vždy nachystanou a oběd zajištěn. Po jídle se vracel do kanceláře a věnoval se práci. Během své duchovní správy v Dobročkovících oslavil 50 let kněžství. Tenkrát to byla velká slavnost. Byli pozváni kněží z okolních farností, stejně jako se vodí novokněz při primici, družičky jej vedly ve věnci od fary do kostela. Po děkovné mši sv. mu popřáli kostelní hospodáři (nebývala farní rada, ale tři muži vybraní za farní hospodáře) a slavnost pokračovala na farním dvoře. Ještě u nás slavil 60 let kněžství – z ročníku žili už jen tři: pan biskup Karel Skoupý, náš pan děkan a ještě jeden kněz. Děkovná mše sv. byla i v Brně. Z Dobročkovic odcházel v listopadu roku 1975 do Žďánic na dožití do domu své hospodyně. Tam oslavil i devadesáté narozeniny. Hospodyně ale brzy zemřela. Protože nemohl zůstat sám, přešel na faru do Lovčic, kde bydlel jeho o něco mladší spolubratr. Tam se o ně starala jedna paní, která s nimi bydlela na faře. Až do konce života si zachoval svěží paměť. Zemřel v únoru roku 1982 ve věku šestadevadesát let jako nejstarší kněz brněnské diecéze. Na své přání byl pohřben na hřbitově ve Žďánicích.

M.K.

Z děkanátního výletu mládeže

V pátek 28. září 2018 jsme brzy ráno vyrazili od slavkovské fary na pouť do Kutné Hory a další památná místa naší republiky. Prvním cílem našeho putování byla kostnice v Kutné Hoře. Zde byly zajímavé dekorace poskládané jen z kostí, ať už pyramidy, girlandy z lebek, Schwarzenberský erb nebo lustr složený ze všech kostí lidského těla. Jedním slovem - unikát.

Z kostnice jsme šli do chrámu sv. Barbory, který jsme si mohli prohlédnout celý od spoda až nahoru po zvony. Po prohlídce chrámu jsme vyrazili autobusem do Sázavy. Navštívili jsme Sázavský klášter, kde jsme měli mši sv.

Po mši jsme odjeli do Prahy, kde jsme se ubytovali v domě mládeže u Salesiánů. Kdo chtěl, mohl jít ještě na prohlídku noční Prahy, a kdo nechtěl, zůstal v domě a hrál hry.

Sobota 29. září začala mši sv. v kostele Panny Marie Vítězné a Antonína Paduánského, který za svými zdmi střeží světově uctívanou sošku Pražského Jezulátka. Po mši sv. jsme si prohlédli muzeum, kde jsou kromě náboženských předmětů vystaveny šatičky pro Pražské Jezulátko.

Odtud jsme zamířili shlédnout další pamětihodnosti našeho hlavního města. Nejdříve Karlův most, ze kterého je vidět i Národní divadlo. Dále pak Stavovské divadlo, Prašnou bránu, Václavské náměstí a Pražský hrad.

Na závěr naší pouti jsme si jeli prohlédnout kostel Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře.

Pak už jsme, plni krásných zážitků, vyrazili zpět do našich domovů.

Lenka Přibílková

Z farnosti Nemotice

Tábor chaloupka - Cesta do středu země (Ostrov u Macochy)

14.- 21. července se konal už druhým rokem tábor chaloupka v Ostrově u Macochy. Téma tábora bylo Cesta do středu země. Mohly se ho zúčastnit děti od 6 do 15 let. Po celou dobu tábora byly děti rozděleny do tří skupin: Šmoulové, Hopskulky a Berušky. Skupiny mezi sebou navzájem soutěžily a za každý úspěch získaly body. Na konci tábora se body sečetly. Vítězným týmem se staly Hopskulky. Všem se v Ostrově moc líbilo a těší se na příští rok.

Noc kostelů v Nemoticích

V nemotickém kostele proběhla v pátek 25.5. poprvé **Noc kostelů**. Program začal v 19. hod. prohlídkou pro děti, na kterou navazoval dětský program zaměřený na svatého Václava. Děti mohly zjistit zajímavosti ze života našeho patrona. O hodinu později se konal koncert tří schól: nemotické, brankovicko-dobročkovické a milonické. Jednotlivé skupiny si připravily 3 – 4 písničky. Další 3 písničky zazpívaly všechny schóly společně, což bylo asi čtyřicet účinkujících. Po skončení koncertu následovalo povídání o Svaté zemi doprovázené projekcí s fotografiemi. Slovem provázal o. Martin. Noc kostelů v Nemoticích ukončil místní varhaník prohlídkou s ochutnávkou mešního vína.

Z farnosti Milonice

Rozhovor s milonickým varhaníkem Romanem Hofrem z Nesovic

Romane, jsi varhaníkem v našem kostele. Jak dlouho zastáváš tuto službu?

U varhan v Milonicích sloužím už téměř čtvrtstoletí, od roku 1994. Na počátku prázdnin onoho roku jsem se do Nesovic natrvalo přestěhoval a během léta a podzimu jsem se v hraní víceméně střídal s panem Kadlecem z Uhřic. Od začátku adventní doby 1995 jsem pak na žádost tehdejšího duchovního správce farnosti Petra Nešpora převzal veškerou starost o liturgickou hudbu na milonickém kůru. Takže letošním adventem jsem otevřel takový svůj jubilejní - 25. varhanický rok.

Rád bych se ovšem chtěl zmínit i o svém vůbec prvním varhanickém „místu“. Před příchodem do Nesovic jsem rok působil jako pastorační asistent v Bánově u Uherského Brodu a při té příležitosti jsem tehdy v místním kostele sv. Martina začal zastupovat místní varhaníci toho času na mateřské dovolené. A už jsem u toho zůstal. Na Bánov mám dodnes krásné vzpomínky, třeba jak jsme s Petrem Gazdíkem, nynějším známým politikem, tehdy ovšem mladým čerstvým maturantem, na farní zahradě česali jablka a mluvili o budoucnosti...

Od devadesátých let minulého století se naše farnost velmi proměnila, pod Tvým vedením se velmi výrazně proměnila i úroveň hudební složky při bohoslužbách. Můžeš říct, čeho si nejvíc ceníš? A co se ti naopak nepovedlo?

Cením si už jen Tvého postřehu, že se úroveň hudby při bohoslužbách proměnila! Jen doufám, že k lepšímu... Když se dnes ohlédnu zpět, jsem rád, že jsem tehdy hned v počátcích začal poměrně intenzivně s obnovou liturgické hudby (především v oblasti společného zpěvu lidu) a nedal se odradit všim možným, co přicházelo do cesty. A bylo těch překážek opravdu mnoho, velmi mnoho.

Už řadu let tak můžeme z tohoto díla obnovy bohatě čerpat: tři pravidelně se

střídající ordinária, každou neděli jiné zhudebnění responsoriálního žalmu po 1. čtení, slavnostní zpěv Aleluja před čtením evangelia, bohatost společného zpěvu lidu, snad i moje obstojná varhanní hra... To vše povyšuje naši farnost nad průměr. Musel by být člověk úplně hluchý nebo zaslepený, aby toto neviděl. Bohužel vnímám, že ne každý ve farnosti má k tomu porozumění, někomu je to i trnem v oku.

Domnívám se, že se naše farnost může pochlubit i několika unikátními zvyklostmi, s kterými jsem se dosud nikde jinde nesetkal. Je to zvyk zpívat před nedělní bohoslužbou po modlitbě růžence vhodnou píseň, což je mimo jiné výborná věc, jak se bezprostředně připravit na mši svatou. A tím dalším je občasný zpěv státní hymny na konci bohoslužeb několika významných „církevně-státních“ svátků, ale třeba i při novoroční bohoslužbě. Skutečností, že naši hymnu zpíváme v kostele s oběma jejími slokami, jsme v republice opravdu asi jediní.

A co se nepovedlo? Nepodařilo se mi udržet hraní při bohoslužbách ve všední den. Nepodařilo se mi udržet v nedělní liturgii latinské ordinárium, což mrzelo i část farníků. Občas při hraní také něco pokazím či popletu. A silně si uvědomuji, že spoustu krásné hudby se mi už nikdy nepodaří nacvičit.

V tomto malém výčtu musím zmínit i vydařenou rekonstrukci milonických varhan před pěti lety, z toho mám opravdovou radost.

Vraťme se tedy opět k varhanám. Jak ses k nim vůbec dostal? Dělal jsi nějakou uměleckou školu?

Začínal jsem ve třetí třídě hrou na housle. U toho jsem vydržel celých deset let. Už ve škole mě to táhlo i ke klasické hudbě. Určitě na to měla vliv hra ve školním orchestru tehdejší Lidové školy umění (dnes ZUŠ) v Šumperku, kde jsem s rodiči a sestrou bydlel. Při studiu na gymnáziu jsem si oblíbil varhany a duchovní hudbu. Mělo to v té době nádech něčeho výjimečného a také nedostižného – bylo to období šedé komunistické normalizace 80. let a vše kolem varhan a varhanní hudby tehdy podezřele „zavánělo“ kostelem. Slovo varhany tehdy znělo téměř protistátně.

Úplně poprvé jsem za varhany usedl v Milonicích!!! Bylo to po mši svaté na hody v roce 1983. Na podzim toho roku jsem pak navázal styk s jedním výborným šumperským varhaníkem, už si bohužel nevzpomenu na jeho jméno. Jeho počáteční „hodiny“ si však dodnes pamatuji. A jedním z jeho pravidel se při každém hraní řídím úplně automaticky dodnes.

Při studiu na vysoké škole v Brně jsem chtěl ve výuce varhan pokračovat. Podařilo se mi tehdy „sehnat“ Martina Jakubička, dnes velmi známého a vynikajícího brněnského profesionálního varhaníka. Tehdy ovšem ještě začínal studovat na JAMU. Setkávali jsme se u varhan Husova sboru, krásné funkcionalistické stavby na Botanické ulici.

Ve výuce hry na varhany jsem se ale většinou přece jen musel spolehnout sám

na sebe. Myslím, že v tom „zapracovaly“ i nějaké vrozené hudební sklony. A pak také varhany jako nástroj udělají spoustu práce za vás! Johannu Sebastianu Bachovi se připisuje výrok, který údajně říkal svým žákům: „Stačí jen ve správný čas stisknout správnou klávesu a vše ostatní udělá nástroj sám.“

Hudební vlohly se často v rodinách dědí. Má hudba v tomto směru ve vaší rodině nějakou tradici?

Myslím, že nějaké hudební vlohly mám ze strany maminičky rodiny. Dědeček (a podle vyprávění i pradědeček) hrával na klarinet v Grimmově kapele. Na klarinet a později na saxofon hráli oba moji strýcové. Maminka krásně zpívala. A tatínek zase kdysi hrával na kytaru, když v mládí chodil s kamarády „čundrovat“ k Nevojákovi a ke Třem mrtvým. Dar zpěvu zdědila i moje sestra, která v mládí několik let zpívala ve známém Šumperském dětském sboru Motýli.

Několikrát jsi zmínil Šumperk. Kde jsou vlastně Tvé rodové kořeny?

Narodil jsem se sice ve vyškovské nemocnici, ale podle církevního práva se místo původu určuje podle trvalého bydliště matky v době porodu. Takže pocházím z Nesovic. Z Nových Zámků. Do Šumperka jsme se s rodiči přestěhovali až pár let po mém narození. Chodil jsem zde do školy, na gymnázium... Do Nesovic jsme však velmi často dál jezdili. Trávil jsem zde každé prázdniny a moje Velikonoce bez Nesovic snad ani nikdy nebyly. Pořád jsem se zde cítil jako doma, znal jsem zde spoustu lidí a oni znali mě. Teď už zde zase trvale bydlím skoro 25 let, déle než moji rodiče. Když jsem se před časem zabýval vyhledáváním předků ve starých matrikách, s radostí jsem zjistil, že náš rod žije ve zdejším kraji už 350 let! A to i přes německý původ mého příjmení, které ostatně v jeho české podobě zní velmi hudebně – Dvořák.

Tvá služba varhaníka je jistě časově náročná. Jak se připravuješ na hraní na nedělní bohoslužbě?

Nedělní mši svatou považuji za nejdůležitější okamžik celého týdne. Měřítkem přípravy je samozřejmě povaha příslušné liturgie a liturgická doba. Musím vybrat vhodné písně ke zpěvu před mší svatou, ke mši svaté, k přijímání a na závěr. Podle toho také musím promyslet, co budu hrát na varhany. Úvodní varhanní preludium, závěrečné postludium i hudbu během sbírky hraji většinou z varhanní tvorby různých autorů a proto je nutné skladby vybrat tak, aby byly ve stejných tóninách jako navazující písně. To vše musím připravit doma před odchodem do kostela, kam v neděli pravidelně jezdím už před sedmou hodinou.

V kostele připravím na tabuli čísla písní, ze skříně si vytáhnou vše, co budu k doprovodu liturgie potřebovat, nacvičím si doprovod a zpěv žalmu, vyberu ordinárium a zpěv Aleluja, trochu „projeďu“ varhany, abych zjistil, jsou-li v pořádku. Jsou-li „na programu“ nějaké liturgické mimořádnosti, tak vše doladím

po příchodu duchovního správce. Se zvoněním o půl osmé už mám vše připravené. V tu dobu už také v kostele začíná modlitba růžence.

Od úplného počátku své varhanické služby v roce 1994 si vedu podrobné zápisy o všech mších, které jsem v Milonicích „odehrál“. Už to je šest objemných sešitů! Je to pro mne velká pomoc. Jednak mám přehled o tom, co se zpívalo, a tak mohu přehledněji písně střídat, a pak se také mohu podívat, co jsme při některých bohoslužbách zpívali loni, předloni, před 15, 20 lety... Bud' ten pořad písní použiji znovu, nebo mne často napadne něco vhodnějšího a aktuálnějšího. A protože si tam zapisuji i různé poznámky či postřehy a komentáře, tak je to pro mne velkým zdrojem inspirace i určitým pramenem dějin naší farnosti. (K tomu ovšem slouží Kronika hudebního kůru, kterou vedu už od roku 1995. Až do dnešních dnů tvoří už dva objemné svazky.)

Písně se snažím střídat a jsem rád, když se občas některou písní textově „strefím“ do nedělního evangelia nebo do promluvy kněze. Při výběru písně na závěr bohoslužeb se zpravidla snažím reagovat na některé svátky v příslušném týdnu. Liturgii během roku přizpůsobuji i varhanní hru – výběrem skladeb i rejstříkováním. Jinak hrají o Velikonocích a Vánocích a jinak v adventu a postě. To patří k dobré varhanické cti a dobrému varhanickému chování.

Která hudba tě ovlivňuje, inspiruje a jakou hudbu třeba rád posloucháš?

Velmi mě ovlivnily zážitky z „živého“ muzicírování a zpěvu ve sboru na šumperském kůru, kdy jsme často zajížděli do různých okolních i vzdálenějších farností. Později v Brně jsem zase rád chodil poslouchat varhanní improvizace výborných varhaníků v kostelech sv. Tomáše, sv. Jakuba i jinde, třeba do Zábrdovic, kde dodnes působí vynikající varhaník pan Zdeněk Hatina.

Mnoho jsem také získal svým zájmem o hudební historii. Vždy mě oslovovala zejména stará hudba období hudebního baroka a klasicismu. Velkým pokladem je pro mne reformační hudební tradice. To, že třeba kladu v liturgii důraz na bohatství zpěvu a na trochu širší uplatnění varhan, je dáno právě mou dlouhodobou inspirací protestantskou praxí. Jinak se ovšem snažím úmyslně navazovat na dobré tradice staré české katolické kantorské hudebnosti, kterou asi nejlépe představují osobnosti Jakuba Jana Ryby a Jiráskova románového F. L. Věka.

V liturgické hudbě nelze samozřejmě žít pouze z minulosti. Už vzhledem k samotné liturgii. V tomto směru je pro mě obrovským zdrojem pokoncilní liturgická hudba P. Josefa Olejníka (1911 – 2009). Několikrát do roka se mi podaří k některému svátku či slavnosti nacvičit a v kostele provést jeho liturgické skladby. Je to pro mne vždy velký hudební svátek.

Velkou inspirací jsou pro mě krásné, téměř 200 let staré milonické varhany, které od zrestaurování před pěti lety hrají opět nádherně!

Můj zájem o hudbu je ovšem daleko širší! Mám rád český swing, písničky 60. a

70. let, Marii Rottrovou, hudební skupiny ABBA a QUEEN, písňe bratří Ebenů, Javory, folklor, Chinaski, Xindl X...

Co rád děláš ve svém volném čase?

Pracuji na zahradě a pak zpracovávám úrodu, sbírám léčivé byliny, píšu kroniku, poslouchám Český rozhlas Dvojku, hraju na gajdy, dívám se na staré české filmy, čtu Rychlé šípy a všechny další knihy Jaroslava Foglara, mám rád historii a architekturu, poezii Bohuslava Reynka a Vladimíra Holana, v neděli se občas rád vypravím do kostela v kroji, v Adventu peču a zdobím perníčky, vyhledávám souhvězdí na nebi, piju víno... A někdy také rád nedělám vůbec nic.

Dlouhodobě pracuješ ve školství. Změnily se podle Tvého názoru děti za dobu, kdy ve školství působíš?

Myslím, že děti jsou stále stejné – zvědavé i lhotejné, hodné i zlobivé, zdravé i nemocné, chudé i bohaté... Jen se mění prostředí, které je formuje. To prostředí či každodennost jim vytváříme my, dospělí. Moc mi například vadí, jak je dnes celá společnost velmi hrubá a vulgární, hlučná, chaotická, povrchní a sebestředná. Když pak například dítě vyrůstá v rodině, kde se mluví všelijak, na děti se neustále řve, nebo naopak když v rodině vládne „náboženství dítěte“, tak si pak nedělejme iluze o tom, jak to může dopadnout, když takové děti dosáhnou předpokládané samostatnosti. Když takové dítě přijde do školy, kde se od něj požaduje pozornost, nějaké snažení, přizpůsobení a tolerance vůči jiným spolužákům, tak selhává. A za všechno pak samozřejmě vždy může škola...

Co podle Tvého názoru nejvíce chybí dnešním dětem?

Tímto dotazem možná jen doplním předchozí odpověď. Chybí jim to, co nevidí na nás dospělých a co jako dospělí sami postrádáme: poctivost, slušnost, toleranci, smysl pro spravedlnost, pozornost k přírodě, úctu k lidské práci a výtvorům lidského ducha, ale i smysl pro skromnost, pokoru, sebezápor. Když se s tím děti nesetkají, budou to později velmi těžce dohánět. Nebo už to spíš také nikdy nenaleznou. V tomto ohledu má mé velké sympatie skauting. Snaha vykonat alespoň jeden dobrý skutek denně a všechna „příkázání“ skautského zákona jsou užasně věci, které mohou být nádherným každodenním „programem“ pro to, aby kluci byli správnými a opravdovými kluky a holky správnými a opravdovými holkami. A zdaleka nemusí být členy skautského oddílu.

Budou Vánoce, svátky narození Spasitele a také splněných přání. Máš nějaké přání? Na co se těšíš? A máš nějaké přání třeba pro naši farnost?

Přání pochopitelně mám! Ale protože samozřejmě věřím, že dárky nosí Ježíšek, tak je to věc jen mezi mnou a jím a ze solidárnosti nebudu nic vyrazovat. Těším se

na vše, co každoročně přináší koloběh roku v přírodě, koloběh roku života na moravském venkově a koloběh roku liturgického slavení. Tam se to všechno spojuje, naplňuje a dostává opravdový smysl. Naší farnosti bych přál, aby objevila krásu, sílu a hloubku liturgie, více smyslu pro posvátno i smysl pro každodenní zbožnost. A abychom byli pravdiví nejen na venek, ale i při pohledu do svého nitra.

Romane, mnohokrát děkuji za sdílnost, rozhovor s Tebou byl velmi příjemný. Tuším, že mnohé věci jsme jen „nakousli“ a ke spoustě dalších zajímavých témat – dudy, folklor, kraj,... se ani nedostali.

Bude-li dobrá vůle, tak se příležitost určitě někdy najde. Víš, že mě ten rozhovor s Tebou také příjemně naladil? Také já děkuji a přeji Tobě i Tvé rodině krásné Vánoce a všechno dobré! A nepřeháněj to s vánočním úklidem! O Vánocích chodí přece Ježíšek a ne hygiena!

Za rozhovor děkuje M. Koudelková, 5.12. 2018

STAVEBNÍ AKCE A OPRAVY:

Milonice:

- během srpna a září otlučení omítek a začištění zdiva v zákristii v rámci odvlhčování stavby, provedeno brigádně, svépomocí.
- v červenci nové vyzdění obruby studny na zahradě, provedeno brigádně
- v listopadu odbourání propadlého stropu v bývalém chlévě v rámci zvýšení bezpečnosti v areálu fary, provedeno brigádně

Dobročkovice:

- v červenci osmirkování a nátěr plotu kolem kostela, brigádně po tři soboty, až 11 farníků v jednom dni
- oprava dveří do zákristie, osazení a zazdění nové zárubně provedl p. Kylián, truhlářská výroba - obnovení původního křídla, nová zárubeň s nátěrem a kováním provedl Josef Venhuda. Celkový náklad: 8500 Kč.
- v říjnu nátěr schodiště do věže

Nemotice:

- automatický pohon barokního zvonu provedla v červnu firma Boroko. Celkový náklad 74 225,- Kč.
- oprava přístřešku dřevníku na farní zahradě provedl Fr. Paulík
- oprava soklu kostela v rámci záruční lhůty opravena firmou

STATISTIKY FARNOSTÍ OD DUBNA DO LISTOPADU 2018

Milonice:

Skrze svátost křtu se znovu narodili: 10.6. 2018 Beata Marie Svobodová z Milonic, 16.9. Anna Ludmila Blisová z Nesovic a 7.10. Elena Marie Klašková ze Šlapanic

K prvnímu svatému přijímání dne 20.5. přistoupili: Lucie Kresanová z Uhřic a Zuzana Nebojsová z Uhřic.

Svátost manželství si udělili: 11.8. Josef Doupovec z Dobročkovic a Marie Handlová z Uhřic

Ve společenství víry a naděje jsme se rozloučili: 4.5. s Ludmilou Machálkovou z Nesovic, 11.5. s Josefem Tesaříkem z Milonic, 18.5. s Marií Handlířovou z Uhřic, 25.5. s Josefem Kužilkem z Nesovic a 7.9. s Josefou Rybníkářovou z Milonic

Náboženství vyučované na ZŠ v Nesovicích navštěvuje od září 8 dětí.

Dobročkovice:

Skrze svátost křtu se znovu narodili: 29.4. František Čuřín z Prahy, 4.11. Anežka Kozlíčková z Dobročkovic

Církevně oddáni: 26.5. Tomáš Kupka z Náchoda a Jitka Soldánová z Dobročkovic

Ve společenství víry a naděje jsme se rozloučili: 1.7. s Marií Trundovou z Dobročkovic

Nemotice:

K prvnímu svatému přijímání dne 27.5. přistoupili: Ivana Korbičková, Julie Korbičková z Nemotic, Claudie Řihová z Mouchnic, František Slováček z Nemotic a Veronika Učňová z Nemotic

Ve společenství víry a naděje jsme se rozloučili: 11.8. s Jaroslavem Tomkem ze Snovídek, 13.8. s Miroslavem Paulem z Nemotic, 13.10. s Evou Tomkovou ze Snovídek a 19.10. s Ludmilou Stehlíkovou z Nemotic

PŘÍLEŽITOST PŘIJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ PŘED VÁNOCEMI

Neděle 16.12. (o. M. Slaviček, o. J. Hanák, o. M. Kohoutek)

14:00 Brankovice

15:00 Milonice

16:00 Bohdalice

19.12. úterý od 19h a středa po ranní mši sv. Dobročkovice

18.12. úterý v 17-18h Nemotice

VÁNOCE VE FARNOSTECH MILONICE, DOBROČKOVICE A NEMOTICE

24.12. - Vigilie **NAROZENÍ PÁNĚ**

- Nemotice 16:30, Dobročkovice 22:00

25.12. - Slavnost **NAROZENÍ PÁNĚ**

- Milonice 8:00, Dobročkovice 9:30, Nemotice 11:00

26.12. - **2. svátek vánoční – Svátek sv. Štěpána**

- Milonice 8:00 - Dobročkovice 9:30

27.12. - **Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty**

- Milonice 17:30

27.12. - **Svátek sv. Mlad'átek, mučedníků**

- Dobročkovice 8:00

30.12. - **Svátek Svaté rodiny – neděle**

- Milonice 8:00, Dobročkovice 9:30, Nemotice 11:00

31.12. - **poslední den v roce**

- Milonice mše sv. 17:30 - Dobročkovice celodenní ador. s požeh.v 16:30

- Nemotice adorace s požehnáním v 15:30

1.1. - Slavnost **MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE**

- Milonice 08:00, Dobročkovice 09:30, Nemotice 11:00

Staňte si i vy na malou chvíli poutníky a připomeňte si s námi narození Ježíška uprostřed kouzelné atmosféry vánočních svátků.

Budeme se na vás těšit u Milonicích u kostela v úterý 25.12.2018 v 15.30, kde se uskuteční

ŽIVÝ BETLÉM.

Přijďte si také pro betlémské světlo, které svým plamínkem dokáže prozářit vaše domovy.

Betlémské světlo bude možné vyzvednout:

V Milonicích v kostele na štědrý den a Boží hod vánoční

V Nesovicích na štědrý den v kapli

V Dobročkovicích v kostele na štědrý den

V Nemoticích v kostele na štědrý večer

Tříkrálové koledování – žehnání domů a sbírka pro Charitu

Milonice: sobota 5.1.

Nesovice: sobota 5.1.

Uhřice: sobota 5.1.

Žehnání koledníkům v kostele v Milonicích v pátek 4.1. v 17h

Dobročkovice: neděle 6.1.

Žehnání koledníkům v kostele v Dobročkovicích v neděli 6.1. po mši sv.

Nemotice: sobota 12.1.

Mouchnice: sobota 12.1.

Snovídky: sobota 5.1.

Žehnání koledníkům v kostele v Nemoticích v neděli 6.1. po mši sv.

(Změna termínu vyhrazena)

FAIN vydává: Římskokatolická farnost Milonice, Milonice 56, 683 33 Nesovice

Duchovní správce: Martin Kohoutek, mob.: 605 352 976

milonice@dieceze.cz, web:milonice.rkf.cz

Určeno pro vnitřní potřebu farností Dobročkovice, Milonice a Nemotice